

**Счетоводни проблеми при последващото оценяване на
състезателните права върху футболисти**

Румяна Маринова

**Accounting Problems in the Subsequent Evaluation of the Rights to
Football Players**

Rumyana Marinova

Abstract

Acquired rights to football players are a specific intangible asset and therefore have different features in their initial and subsequent valuation. The purpose of this paper is to make a critical analysis of the factors that determine the downgrading of players' value, which is a prerequisite for recognizing accounting impairment of acquired rights to players. According to the International Financial Reporting Standards (IFRS) at the end of each reporting period, a football club is required to assess whether there is any indication that a footballer may be impaired. The aim of this paper is to analyze this specific procedure because the rights to the players are different from the other intangible assets, as their value depends very much on the results achieved by the individual footballer.

Keywords: football players, impairment, IAS 36, accounting

JEL Code: M41

Въведение

Съвременният футбол отдавна не е само забавление, а се е превърнал в своеобразна „икономика“, в пазар, на който се пресичат огромни парични потоци. Този факт се потвърждава и от последните изследвания, проведени от специализираната одиторска и консултантска компания Deloitte, според които през трите сезона от 2013 до 2017 г. клубовете в Premier League на Испания са генерирали оперативни печалби от £1,6 милиарда, което е повече от тези, които са успели да реализират общо през предходните 16 сезона. (Deloitte, 2017, р. 3) В допълнение към тези факти може да се отбележат и рекордните трансферни цени, които се обявяват официално при прехвърлянето на състезателните права на топ-футболисти между отделните футболни клубове. На фона на стойността на трансферните права на Кристиано Роналдо, който премина от „Реал Мадрид“ в „Ювентус“ за сумата от 105 млн. евро, почти фантастично изглежда анонсираната през 2017 г. цена от 222 млн. евро, срещу която Неймар напусна „Барселона“ и започна да се състезава за „Пари Сен Жермен“ (БНТ, 2017). Тази особеност на футболната индустрия, която отделя огромни парични потоци за придобиването на ключови състезатели, насочва все повече вниманието върху счетоводното представяне на придобитите състезателни права във финансовите отчети на професионалните футболни клубове.

Целта на тази статия е да се дефинират основните проблеми, възникващи във финансовата отчетност на футболните клубове по отношение на придобитите състезателни права върху футболисти, и на тази основа да се направи критичен анализ на основните фактори, имащи значение за последващото им отчитане и представяне във финансовите отчети на клубовете, прилагащи Международните счетоводни стандарти.

1. Счетоводно интерпретиране на състезателните права върху футболисти при тяхното възникване

В практиката на професионалните футболни клубове съществуват четири начина, по които един футболен клуб може да получи състезателните права върху даден футболист, а именно:

- Чрез договор за трансфер на състезателни права от друг футболен клуб;
- Чрез привличането на играч, който в момента не се състезава за конкретен футболен клуб (т.нар. „свободен агент“);
- Чрез постъпването на играч, който е продукт на детско-юношеската школа на съответния професионален футболен клуб;
- По силата на наемен договор без последващо обвързване; по силата на наемен договор със задължение за безусловно придобиване и по силата на наемен договор с опция за придобиване.

В първия от разгледаните случаи е налице писмен договор между два футболни клуба, предмет на който е именно трансферът на състезателните права на дадения футболист, и в който е определена и конкретната цена, която трябва да заплати придобиващият клуб. Наличието на такъв договор е посочено като изрично изискване за всички професионални играчи на клубове-кандидатите за лицензи на УЕФА и ФИФА в съответствие със съответните разпоредби на Правилника на ФИФА за статута и трансфера на играчи. (UEFA, 2018, стр. 17) Безспорен е фактът, че придобиването на даден футболист е с цел той да се състезава за клуба, и оправдавайки очакванията на спортния мениджмънт при придобиването му, да генерира бъдещи икономически ползи за съответния футболен клуб, обикновено за продължителен период, т.е. за повече от една година. Ползите, които са договорени, имат нематериален характер и както беше посочено, се изразяват в принос към футболния успех на клуба, а стойността на състезателните права е указана в договора за трансфер. Именно нематериалният характер на получените права дава основание да се търси релация с изискванията за признаване на нематериален актив, заложен в МСС 38 – Нематериални активи. Според пар. 21 от МСС 38 един нематериален актив следва да се признае, ако и само ако:

а) е вероятно, че предприятието ще получи очакваните бъдещи икономически ползи, които са свързани с актива;

б) стойността на актива може да бъде определена надеждно. (МСС 38 - Нематериални активи, 2010)

Вероятността, че предприятието ще получи икономическа изгода, е заложена в обстоятелството, че при придобиването на правата върху даден футболист се очаква, че той ще допринесе за бъдещи успехи на този клуб. Освен това с договора за трансфер на състезателните права футболистите се обвързват с конкретен футболен клуб и по същество не могат да се състезават за някой друг, без разрешение на клуба, с който са сключили договор, освен ако не прекратят предсрочно договора си. Освен това според Vernhet и Auge предимствата, произтичащи от придобиването на това право, са ключовият фактор за реализиране на постъпленията от посещаване на футболните мачове, спонсорството, медийните права, продажба на фен аксесоари и т.н. (Vernhet A, 2010).

Наличието на посочена трансферна цена (цена на придобиване) в договора за трансфер от своя страна удовлетворява изискването за надеждност на оценката на придобития актив (състезателните права). Тези обстоятелства дават основание да се заключи, че състезателните права, които са обект на прехвърляне при трансфера на професионални футболисти от един футболен клуб в друг отговарят на критериите за признаване, и могат да се третираят като дълготрайни нематериални активи (ДНМА) в придобиващия клуб, съгласно МСС 38 Нематериални активи. (МСС 38 - Нематериални активи, 2010).

В случаите, когато футболистът е привлечен да се състезава за даден футболен клуб, но не чрез договор за трансфер на състезателни права с друг клуб, на практика не могат да бъдат изпълнени изискванията за достоверна и надеждна оценка на стойността на актива, което дава основание, позовавайки се на изискванията на МСС 38, да считаме, че обект на

признаване във финансовия отчет на футболния клуб ще бъдат само първия вид придобити права и то само при условие, че сключеният договор между клуба и футболиста е за повече от 12 месеца. Във втория и третия случай реално състезателите също допринасят за успехите на клуб, за който се състезават, и по този начин за генерирането на икономическа изгода, но тъй като разходите, свързани с тяхното придобиване, не могат да бъдат надеждно измерени и оценени, те не следва да се капитализират и посочват във финансовия отчет на футболния клуб.

Съществуват и някои автори като Gelmini, които считат, че в този случай следва да се приложат правилата за безвъзмездно придобитите активи и правата върху тези играчи да се оценят по тяхната справедлива стойност. (Maglio, 2017) Независимо от факта, че този подход изглежда логичен, считаме, че не следва да бъде прилаган, тъй като не може да се осигури надеждна информация за получените права, защото на практика няма действащ активен пазар за състезателя, който е носител на правата, и сделките с правата на конкретен състезател са относително редки. Поради тези причини цената, платена за правата на даден футболист, може да не осигурява достатъчни доказателства за справедливата стойност на друг футболист, тъй като те са индивидуално определими. Посочените обстоятелства считаме, че твърде много ще усложнят процеса на оценяване от една страна, и от друга - няма да гарантират обективност и независимост на информацията.

Възможността даден футболист да се състезава за определен клуб по силата на наемен договор без последващо обвързване, по силата на наемен договор със задължение за безусловно придобиване или по силата на наемен договор с опция за придобиване имат своята специфика и няма да бъдат обект на разглеждане в настоящата статия.

2. Регламентиране на състезателните права в Правилата за лицензиране и финансов феър плей на УЕФА

Основната цел при въвеждането на Правилата за финансов феър плей на УЕФА (FFP) е да се повиши дисциплината и рационалността в клубните футболни финанси, да се насърчат клубовете да се конкурират в рамките на своите приходи, както и да защитят дългосрочната жизнеспособност на европейския клубен футбол и да се гарантира своевременното погасяване на задълженията им. (UEFA, 2018, р. 2) Неспазването на заложените изисквания е основание за отнемане на състезателен лиценз на клуба за участие в национални и международни първенства и турнири, което пък предполага по-сериозна финансова дисциплина от страна на футболните клубове, която да рефлектира в по-качествено финансово отчитане и повишаване на сравнимостта на информацията във финансовите отчети на отделните футболни клубове.

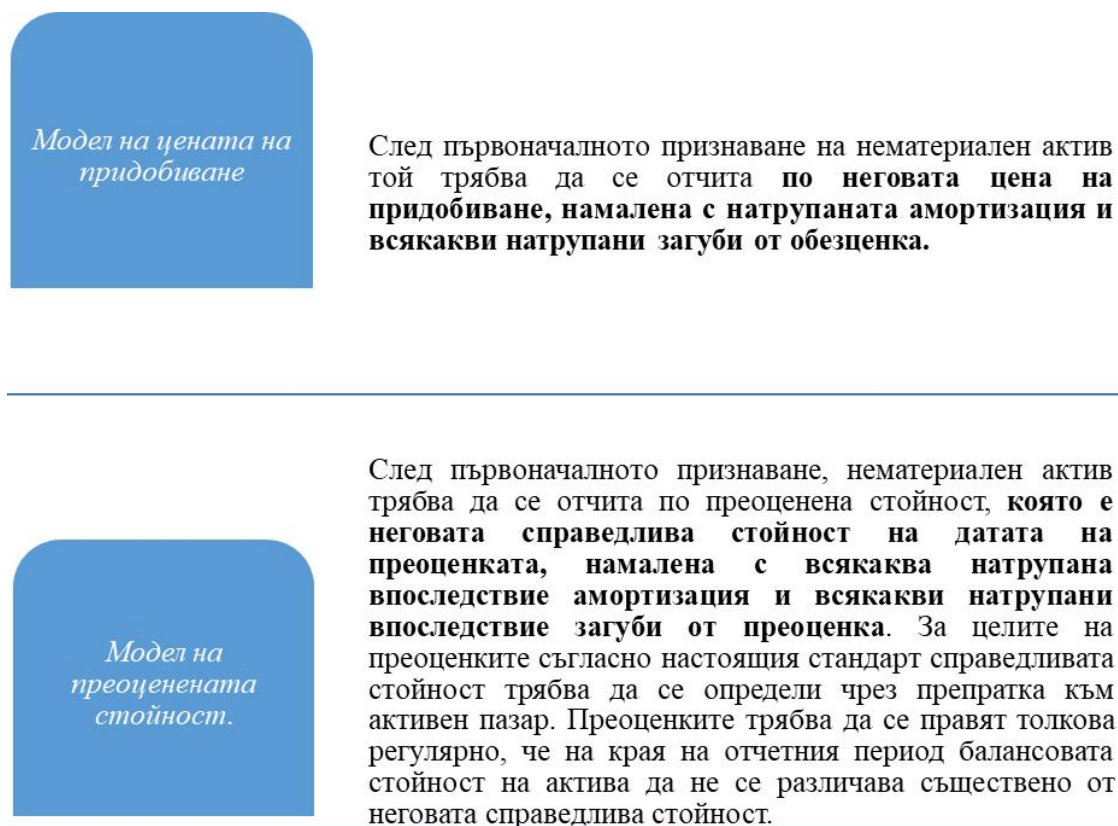
Според изискванията на FFP, посочени в Приложение VII, „придобиването на играч трябва да бъде признато във финансовите отчети, когато са изпълнени всички съществени условия за прехвърлянето, т.е. то е действително безусловно, което означава, че трябва да има правно обвързващо споразумение между двата клуба и между придобиващия клуб и играча“. (UEFA, 2018, стр. 69). Други специфични правила, въведени с Приложение VII към FFP включват изискването само преките разходи за придобиване на играч да бъдат капитализирани. Всички форми на възнаграждение и/или полза на играчите (като такси за записване) трябва да се третираят като разходи за доходи на наети лица, а не като разходи за придобиване на регистрация на играч.

Всички посочени изисквания по същество повтарят критериите за признаване на нематериален актив, заложен в МСС 38, което на практика означава, че и Правилата за финансов феър плей не предвиждат оповестяването на балансова позиция по отношение на играчи, които са сменили клуба, за който се състезават, без заплащането на трансферна цена.

Освен това при кандидатстването за лиценз за участие в първенства и турнири (национални и международни) всеки футболен клуб следва да представи т.нар. Идентификационна справка за футболиста, която съдържа подробна финансова информация за договора на всеки футболист, вкл. начална и крайна дата на договора, цената на придобиване, начислените амортизации и обезценки до момента, печалбата/загубата при продажба на този състезател и т.н.

3. Последващо отчитане – изисквания и специфични критерии

Както беше отбелязано, основен обект на тази статия са придобитите състезателни права върху футболисти в резултат на договор за трансфер. След като са били признати като нематериален актив във финансовия отчет на придобиващия футболен клуб, за тези права са приложими всички норми, свързани с последващото отчитане на нематериалните активи, залегнали в приложимия МСС 38. Според пар. 74 -75 от МСС 38 футболният клуб може да избере между два подхода при последващото оценяване на придобитите състезателни права: *модела на цената на придобиване* и *модела на преоценената стойност*. (фиг.1)

Фиг.1 – Модели за последващо отчитане на нематериални активи

Моделът на преоценената стойност на практика изисква наличието на активен пазар към датата на съставяне на финансовия отчет, което не винаги е възможно поради следните обстоятелства:

- Трансферите със състезателни права се извършват само в т.нар. „трансферни периоди“, които са строго регламентирани;
- Не за всеки играч е налице активен пазар в случаите, когато клубът не възнамерява да извършва сделка със състезателните му права.

Посочените обстоятелства правят изключително труден процесът по оценяване на състезателните права по справедлива стойност, макар че в много случаи стойността на отделни състезатели във времето наистина се повишава и финансовите отчети на клубовете не представят вярна информацията относно стойността на придобитите състезателни права. Въпреки това подходът за неизползване на модела на преоценената стойност е възприет и в Правилата за финансов феър плей на УЕФА, където в Приложение VII е регламентирано, че *за счетоводни цели балансовата стойност на отделен играч не трябва да се преоценява в посока увеличение, въпреки че ръководството може да вярва, че пазарната стойност е по-висока от балансовата стойност.* (UEFA, 2018, стр. 69-70)

При прилагането на модела на цената на придобиване предприятието следва:

- ✓ Да определи полезния срок на използване на актива с оглед на начисляването на амортизация на същия;
- ✓ Да определи дали изпълнява специфичните критерии за наличие на обезценка, заложиени в МСС 36 – Обезценка на активи, в края на всеки отчетен период.

Основният момент при амортизирането на придобитите състезателни права за счетоводни цели е определянето на полезния срок на същите и метода за амортизиране. Тъй като става въпрос за права, придобити по договор за трансфер с определен срок, то полезният срок, в който футболният клуб ще получава икономическа изгода от използването на състезателя, е определен с договора за придобиване на състезателни права, освен ако ръководството на клуба няма допълнителна информация, която да му позволява да определи друг по-кратък срок, като полезният срок се определя индивидуално за всеки състезател.

По отношение на избора на метод за амортизиране МСС 38 в пар. 97 регламентира, че „амортизируемата сума на даден нематериален актив с ограничен полезен живот се разпределя на систематична база за периода на неговия полезен живот. Също така е посочено, че начисляването на амортизацията започва, когато активът е на разположение за ползване, т.е. когато той е на мястото и в състоянието, необходимо за да работи по начин, очакван от ръководството“. Използваният метод на амортизация трябва да отразява модела, при който бъдещите икономически ползи от актива се очаква да бъдат потребени от предприятието и в случай, че този модел не може да бъде определен надеждно, следва да се използва линейният метод. В значителна степен футболните клубове прилагат именно линейният метод на амортизация по отношение на придобитите състезателни права, но съществуват и изключения, посочени от Maglio и Rey (Maglio, 2017, стр. 3). Те дават пример с FC Napoli, който се състезава в италианската Серия „А“. Според модела за амортизация, описан от авторите, този футболен клуб прилага т.нар. дегресивен метод за амортизация, при който са определени следните амортизационни норми по години в зависимост от продължителността на договора:

- Пет годишни договори: 40% първата година, 30% втората, 20% третата, 7% четвъртата, 3% петата.
- Четири годишни: 40% -30% -20% -10%.
- Три годишни: 50% -30% -20%.
- Две годишни: 60% -40%.

Считаме, че възприемането на този метод за амортизация на практика означава, че ръководството на футболния клуб счита, че ефективността и икономическата изгода от използването на футболистите намалява в рамките на договора им с даден футболен клуб. Подобна теза може би има своята логика в някои случаи, базирайки се на факта, че състезателят натрупва умора и рутина от състезаването само за един клуб, но от друга страна не може да обясни множеството случаи, при които футболният клуб придобива даден футболист и след няколко години (понякога дори преди края на договора с него) продава състезателните му права с огромна печалба. Това ни дава основание да считаме, че в случаите, в които наистина липсва обективна информация за начина, по който предприятието

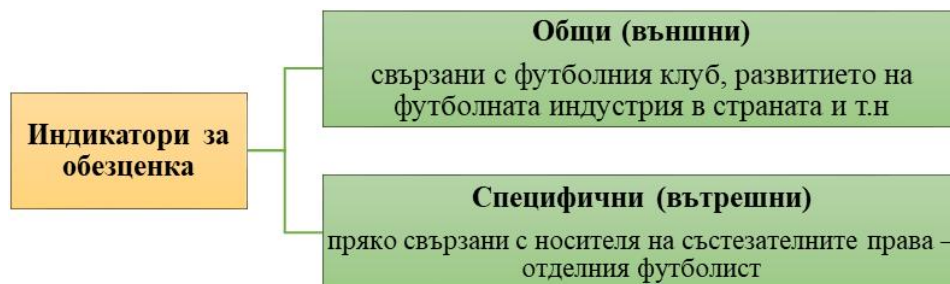
ще реализира икономическата изгода от актива във времето, той следва да бъде амортизиран посредством прилагането на линейния метод за амортизиране.

Регламентирано е амортизирането на даден нематериален актив да бъде прекратено на по-ранната от: датата, на която активът е класифициран като държан за продажба в съответствие с МСФО 5, и датата, на която той е отписан. Това означава, че ако футболният клуб планира бъдеща продажба на състезателните права на даден футболист, то същите следва да бъдат прекласифицирани в съответствие с разпоредбите на МСФО 5 – Нетекущи активи, държани за продажба и преустановени дейности.

Следващият важен момент при възприемането на този модел за последващо отчитане на придобитите състезателни права е свързан с обстоятелството, че стойността на придобитите права може обективно да е намаляла във времето повече от начислената амортизация, в следствие на което възстановимата стойност на тези права да е станала по-ниска от балансовата им стойност. В този случай футболният клуб следва да извърши обезценка на представения във финансовия му отчет нематериален актив в съответствие с изискванията на МСС 36 като признае загуба от обезценка на актива в размер на сумата, с която балансовата стойност на актива или единицата, генерираща парични потоци, надвишава неговата възстановима стойност. (МСС 36 - Обезценка на активи, 2010) При преценката си за наличие на обезценка предприятието следва да вземе предвид цялата налична информация от вътрешни и външни източници. Въведено е изрично изискване в пар.10 на МСС 36 - независимо дали има индикации за обезценка, предприятието ежегодно да проверява за обезценка нематериален актив с неопределен полезен живот или нематериален актив, все още неналичен за употреба, като сравнява неговата балансова сума с възстановимата му стойност. Този тест за обезценка може да се извършва по всяко време през годината, при условие че всяка година се извършва по едно и също време.

Както правилно отбелязва Георгиева (Георгиева, 2016, стр. 70) тестът за обезценка по дефиниция следва да се проведе на ниво отделен актив. Само ако отделният актив не генерира парични потоци самостоятелно, а като част от друга по-голяма единица, то тогава следва прегледът за наличие на обезценка да се извърши на ниво единица, генерираща парични потоци (ЕГПП). Основният въпрос, на който следва да се даде отговор, е дали отделният футболист, който е носител на състезателните права, може да генерира самостоятелно икономическа изгода и дали може да бъде определена неговата възстановима стойност? От една страна футболният отбор е този, който се състезава по време на отделните мачове и изглежда немислима тезата, че даден футболист може да се възприема като обект, който самостоятелно генерира икономическа изгода за ръководството на клуба. Въпреки това не следва да се приема за релевантно твърдението, че стойността на отбора като цяло е измерител на индивидуалната стойност на отделните състезатели. От друга страна - много често зрителите посещават определени мачове само заради конкретни футболисти. Ставали сме свидетели как отсъствието на даден играч в определен мач се приема едва ли не като предначертана загуба за отбора и т.н. Още повече, че всеки от тези състезатели генерира изгода за клуба самостоятелно посредством продажбата на фен аксесоари и т.н. Подобно е и разбирането на УЕФА, тъй като в FFP 2018 се посочва, че тестът за обезценка следва да се извършва *индивидуално* за всеки играч. (UEFA, 2018)

Приемайки тезата, че обект на обезценка са състезателните права на отделния състезател, то логично възниква въпроса: *Кои са онези обстоятелства, които могат да доведат до намаляване на възстановимата стойност на състезателните права и да служат като критерии за признаване на загуба от обезценка?* Считаме, че основната част от тези обстоятелства са пряко свързани с носителя на състезателните права – отделния футболист и неговото представяне по време на участията му в двубои на клуба, а друга част могат да бъдат т.нар. общи индикатори, свързани с футболния клуб, развитието на футболната индустрия в страната и т.н.(фиг.2)

Фиг. 2 – Индикатори за обезценка на състезателните права

Като специфичен *общ индикатор* за наличие на обезценка Benkraiem и др. (Benkraiem, 2009) посочват постигнатите резултати от клуба. Те изследват връзката между постигнатите спортни резултати от футболните клубове (публични дружества) и реакцията на фондовите пазари, измервана чрез пазарната цена на търгуваните ценни книжа. Емпиричният анализ, базиран на проучване на събития, показва наличието на необичайни резултати около датите на мачовете. Движението и обхватът на реакцията на фондовия пазар зависят от спортния резултат (победа или загуба) и от мястото на мача (на собствен терен или като гост). Констатациите на авторите показват, че загубите предизвикват значителен спад в пазарните цени. Това въздействие е особено важно за пораженията, които са получени в качеството на отбор-домакин на мача. Спечелените мачове обаче, не са последвани от значителна реакция на цените.

До сходни заключения в своите изследвания стигат и Amir и Livne (Amir, 2005, p. 585). Те установяват, че платените суми за трансфер са положително свързани с пазарните стойности, което означава, че счетоводен избор за представяне на този специфичен актив е целесъобразен и може да помогне на инвеститорите да оценят стойността на клубовете.

По подобен начин може да се третира и ситуация, при която отборът не постига поставените от ръководството цели в началото на сезона. Този неуспех може да се приеме като евентуален сигнал за наличие на обезценка на футболистите от основния тим.

Ролята на специфични индикатори считаме, че могат да изпълняват следните обстоятелства:

➤ *Специфичните клаузи в договора на конкретния футболист* – тези клаузи са обект на договаряне между страните и единствено ръководството е наясно дали и до кога има намерение да продължи сключения договор.

➤ *Представянето на футболиста по време на игра* – този фактор е един от основните по отношение на преценката на ръководството за това дали са изпълнени очакванията, които са имали при покупката на състезателните права за съответния футболист.

➤ *Сериозна травма на футболиста, която го изважда от игра за продължителен период от време, покриващ поне половината от срока на договора* – в този случай футболният клуб не може да получава икономическа изгода от този футболист, а в същото време не би могъл да продаде състезателните му права, тъй като футболистът де факто не може да ги упражнява.

➤ *Травма, която прави играчът неспособен да играе професионален футбол завинаги* – в този случай следва придобитите състезателни права на футболиста да бъдат обезценени на 100 %.

➤ *Продължително отсъствие на състезателя от официални мачове на основния отбор поради показани лоши състезателни резултати* – в случая действителната

ефективност на футболиста е значително по-ниска от очакваната ефективност при придобиването на правата, поради което прилагането на линейна амортизация няма да бъде достатъчно, за да отрази това намаление и следва да се признае допълнителна загуба от обезценка, свързана с признатия нематериален актив.

➤ *Продължително отсъствие на състезателя от официални мачове на основния отбор поради други причини* – дублиране на състезатели за един и същи пост в отбора, промяна на игровата схема на отбора и отпадане на необходимостта от този състезател, промяна на треньора и т.н.

➤ *Качествата на футболиста и неговата популярност* – сприхавите, некоректни, „алчни“ в играта футболисти не са обект на желания за бъдещо придобиване.

Тези разсъждения могат да бъдат продължени в контекста на Регулациите на ФИФА относно статута и трансфера на футболисти, според които "утвърден професионалист, който в течение на сезона се е появил в по-малко от десет на сто от официалните мачове, в които е участвал неговият клуб, може да прекрати договора си преждевременно поради спорна справедлива причина. Съществуването на спорната справедлива причина се установява за всеки отделен случай. В такъв случай не се налагат спортни наказания, въпреки че компенсацията може да бъде платима. Професионалистът може да прекрати договора си само на този принцип в рамките на 15 дни след последния официален мач от сезона на клуба, с който е регистриран." (FIFA, 2018, р. 17) Ето защо считаме, че липсата на реално участие в официалните мачове на клуба следва да се счита като потенциален критерий за обезценка на състезателните права на футболиста.

Според Правилата за FFP на УЕФА следните събития не представляват причина за признаване на загуба от обезценка:

- Играчът страда от нараняване през отчетния период и временно не може да играе професионален футбол с клуба; *или*
- Играчът страда от отслабване на годността или способността си и не е избран за участие в мачове от първия тим. (UEFA, 2018, стр. 70)

Последните две обстоятелства считаме, че следва да бъдат обект на прецизиране от страна на УЕФА, така както беше представено по-горе, тъй като отсъствие от игра на един футболист за период от 6-9 месеца при едногодишен или двугодишен договор би имало съществено негативно отражение за клуба от гл.т. на очакваната икономическа изгода от съответния футболист.

Разглеждаме посочените индикатори като особено важни по отношение на последващото отчитане на състезателните права като специфичен нематериален актив. Няма как да не отбележим обаче големите трудности, пред които са изправени футболните клубове при определянето дали са налице обстоятелства, които са основание за признаване на загуба от обезценка и по-важното – как да бъде измерена и оценена тази загуба при положение, че голяма част от факторите (индикаторите), които я определят имат предимно качествен характер.¹

Заклучение

Състезателните права върху футболисти са специфичен нематериален актив и в значителна степен се различават от останалите нематериални активи, тъй като оценката им зависи от качествата на техния носител – професионалният футболист. Фактът, че е налице връзка между представянето на даден футболен клуб и/или отделен футболист и пазарната

¹ Посочените въпроси са предмет на отделно изследване на автора.

стойност на ценните книжа на този клуб означава, че футболът все повече се превръща от игра в световна финансова индустрия.

В тази статия бяха изведени основните проблемни моменти и индикаторите, имащи отношение при последващото отчитане на придобитите състезателни права. Остава да се види колко ще се развива тази нова индустрия през следващите години, доколко регулаторните органи ще управляват и подобряват правилата на играта и как ще се променят счетоводните правила така, че да има по-добра и адекватна рамка за оповестяване на основния ресурс, чрез който осъществяват дейността си футболните клубове – професионалните футболисти.

Използвана литература

1. Amir, E. G. (2005). Accounting, Valuation and Duration of Football Player Contracts. *Journal of Business Finance & Accounting*, 32(3) & (4), April/May, 585.
2. Benkraiem, R. L. (2009). Market reaction to sporting results. The case of European listed football clubs. *Management Decision*, Vol.47, 100-109.
3. Deloitte. (2017). Ahead of the curve, Annual Review of Football Finance.
4. FIFA. (2018). REGULATIONS on the Status and Transfer of Players.
5. Maglio, R. a. (2017). The impairment test for football players: the missing link between sports and financial performance? *PALGRAVE COMMUNICATIONS*, 1-9.
6. UEFA. (2018). UEFA Club Licensing and Financial Fair Play Regulations .
7. Vernhet A, A. B. (2010). Professional Players: Specific Intangible Assets. *Prague*.
8. БНТ, Н. (2017). <http://news.bnt.bg/bg/a/neymar-premina-v-pszh-za-222-miliona-evro>.
9. Георгиева, Д. (2016). *Счетоводна обезценка на нетекущите активи*. Варна: Наука и икономика.
10. МСС 36 - Обезценка на активи. Регламент (ЕО) № 1126/2008 на Комисията от 3 ноември 2008 година, посл. изм. доп. Регламент (ЕС) № 243/2010 на Комисията от 23 март 2010 година.
11. МСС 38 - Нематериални активи. Регламент (ЕО) № 1126/2008 на Комисията от 3 ноември 2008 година , посл. изм. Регламент (ЕС) № 243/2010 на Комисията от 23 март 2010 година.

За контакти

гл. ас. д-р Румяна Маринова
Икономически университет - Варна
r_marinova@ue-varna.bg